

Tilfælde, ogsaa ved Loven ere ligefrem henviste til at være opmærksomme paa, om det er en Person, hvis Forhold de kjende nøie. Jeg lægger derfor megen Vægt paa, at Ordet: „nøie“ bliver staaende, og at Vndringsforslager under Nr. 3 af det ærede Udvalg bliver vedtaget. Jeg troer, det vilde være til Støtte baade for Regjeringen ligeoverfor temeraire Ansøgninger og for de private, paalidelige Mænd, som ville blive opfordrede til at give Erklæringer. I det Hele forekommer det mig, at man meget for meget har seet paa deres Tarv, om hvis Vresopreisning der bliver Tale, medens man ikke har havt Dinene saameget aabne for, at der, naar det, som nu foreligger, bliver til Lov, derved er naaet et meget stort Gode, som man, da man nu først betræder denne Vej, ikke efter min Mening behøver at give et større Omfang end det, hvori det nu foreligger.

Ved Motiveringen af den sidste Deel af det første Vndringsforslag til § 3 bemærkede den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Benaadningen allerede i og for sig var en stor Begunstigelse, og at den ikke burde have til Følge, at man gjennem den hurtigere kunde komme til Vresopreisning. Jeg troer ikke, at Benaadningen i Reglen — i ethvert Tilfælde er det ikke Regjeringens Skyld, naar det skeer — kommer Andre tilgode end dem, som have gjort sig fortjente dertil, og netop i den Omstændighed, at en Fange er bleven benaadet, ligger der et godt Sludsmaal for ham om, at han senere kan opnaae den fylldigere Rehabilitation. Jeg troer altsaa ikke, at det Hensyn, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne her gjorde gjældende, bør bevirke, at Thinget vedtager den sidste Deel af hans Vndringsforslag. Jeg forstod ikke rettere end, at han var bange for, at der skulde fremkomme Vilkaarlighed gjennem den Bestemmelse, der foreligger, nemlig at, naar en Fange benaades, beregnes dette ham ogsaa tilgode med Hensyn til det Naremaal, i hvilket han skal have været paa fri Fod inden det Tidspunkt, paa hvilket han kan faae Rehabilitation. Fra en vis Side betragtet kan det siges, at det er en Skønssag, enten man vil sætte 3 eller 5 Aar, naar der er Tale om det Tidsrum, i hvilket den af Straffeanstalten Udsadte skal have bebæget sig i Frihed; men jeg troer

dog ikke, det vil være rigtigt at gaae længere end til det Naremaal, som nu foreligger i Lovudkastet, saaledes som det er vedtaget, og den ærede Ordfører for Udvalget har jo ogsaa fremhævet, at det vilde være rigtigt at fastholde det. I Henhold til alt Foransøgt skal jeg altsaa anbefale de af Udvalget stillede Vndringsforslag til det høie Things Vedtagelse, men derimod fra raade Thinget at vedtage de til § 3 stillede Vndringsforslag.

N. Jensen: Jeg kan som Udvalgets Mindretal i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Ordfører, men for at min Stilling kan være ganske klar, skal jeg dog tillade mig at fremsøre nogle Ord om det Forslag, der er stillet af flere ærede Medlemmer, og som gaaer ud paa at forandre Tallet 5 til 3; altsaa at forandre den Tid, som skal være forløben, inden Ansøgning kan indgives, fra 5 Aar til 3 Aar. Min Opfattelse af dette Punkt er den, at jeg, naar jeg kunde faae en saadan Lov, ganske som jeg vilde have den, aldeles ubetinget vilde stemme for det Forslag, der i saa Henseende er stillet; men da der ikke i Udvalget har været andre Medlemmer af den Anstuelse, og da jeg maa ansee Loven, saaledes som den foreligger, naar Udvalgets af Ministeren ønskede Forslag bliver vedtaget, for et saa overordentlig betydeligt Fremskridt fra det Trin, hvorpaa vi i disse Forhold for Tiden befinde os, samt da sluttelig Udsetten til at faae Loven endelig vedtagen i denne Skikkelse er betydelig større, end naar den vedtages med den nævnte Forandring, har jeg meent, at jeg burde slutte mig til Udvalgets andre Medlemmer og stemme imod Forslaget. Det er mig nemlig klart, at naar 4 af Udvalgets Medlemmer ere imod dette Forslag, vil der nødvendigviis allerede ved Afstemningen her i Thinget fremkomme nogen Deeltthed i Opfattelsen af det omhandlede Spørgsmaal, selv om det maatte lykkes Forslagsstillerne at sætte Forslaget igjennem, men jeg havde ogsaa Formodning om, hvad jeg nu har hørt bekræfte, at den høitæredede Minister vilde have Betænkelse ved at gaae ind paa dette Forslag, ikke at tale om, at Loven jo endnu har eet Trin at gennemgaae, forinden den kan vinde Lovs-